విష్టి కేళ్ళు

★

'వనశ్రీ'

'తెల్లార్తే సమచ్చరాది పండగంట! అబ్బో! అబ్బో! అమ్మగారు ఏమేమి అప్పచ్చులొండు ద్దొమరి! సక్కిడాలు, గారెలు, పూర్ణాలు, తునకలు-ఉష్! అదేంది? ఆటన్నిటిమీద బావుంటయ్ బెల్లపుబూరెలు. సజ్జబూరెలయితే మరీ బావుంటయ్. అమ్మగారు తప్పకుండా వొండుద్ది. మద్దేన్నం గొడ్డకాడికి పోయేటప్పుడు చరాయి జేబులో రెండు – మూడు – కాదు నాలుగు సజ్జబూరె లేసుకొనిపోవచ్చు. గొడ్లను చెర్లో దోలి, వొడ్డున కూకోని వొక్కొక్కటే తిన్నాక చెర్లోని ఎర్రనీళ్ళు తాగితే ఎంత బాగుంటుంది?'

అసలా రాత్రి రామిగాడికి నిద్దరే పట్టలా. ఎప్పుడెప్పుడు తెల్లవార్తుందా, ఎప్పుడు లేద్దామా అన్న ఆలోచనా, ఆ ఆలోచన తాలుకు సజ్జబూరెలూ ఆ రాత్రంతా వాడికి చక్కిలిగింతలు పెట్టైసె.

పదకొండేళ్ళ రామిగాడు నిరుటి ఏరువాక పౌర్ణమినుంచీ రెండు సలకలగింజలకు జీతానికి కుదురుకొన్నాడు చౌదరయ్యగారింట్లో. రామిగాడ్ని చౌదరయ్యగారి కాళ్ళదగ్గర, అన్నపూర్ణమ్మగారి చేతుల్లోను అప్పగించేసి, వాడి అయ్యా, అమ్మా నలుగురు పిల్లల్తో బస్తీకి చేరారు రిక్షా లాక్కొని బతికటానికని.

పండగనాడు బలే వుషారుగా వున్నాడు రామిగాడు. తెల్లవారుఝామున నాలుగు గంటలకే లేచి, ఆ లంకంత యింటినీ, దొడ్డినీ వొక్క బిర్రున వూడ్చి ఎత్తిపోశాడు.

అన్నపూర్ణమ్మగారు దంచమన్న అడ్డెడు సజ్జల్నా వొక్క బిగువున కుమ్మివేశాడు. అలా దంచుతూన్నంతసేపూ వాడికి నూనెలో వుడుకుతూన్న సజ్జబూరెలు కళ్ళలో కన్పించివుంటయ్! అంతపెద్ద రోకల్తో అడ్డెడు సజ్జలూ అమాంతంగా అరగంటలో పిండికొట్టిన రామిగాడ్ని చూస్తే దేనికీ ఆశ్చర్యం కలగని అన్నపూర్ణమ్మగారికే ఆశ్చర్యం వేసింది.

తను తినబోయే తియ్యాటి సజ్జబూరెలను తలుచుకుని వుప్పొంగిపోతూన్న వాడి మనసుకు అరిచేతుల్లో పొంగివుబ్బిన బొబ్బలు పట్టలేదు.

అంత చెలాకీగా పనిచేస్తూన్న జీతగాడ్ని చూసి—

"ఓరి నీ జిమ్మబడ! రోజూ యింత కుశాలుగా చెయ్యవేరా?" అంది మురిపెంగా అన్నపూర్ణమ్మగారు.

"ఏందమ్మగారూ! అట్టంటారూ. ఇయ్యాల పండగ్గాదంటమ్మగారూ." అని అన్నప్పుడు

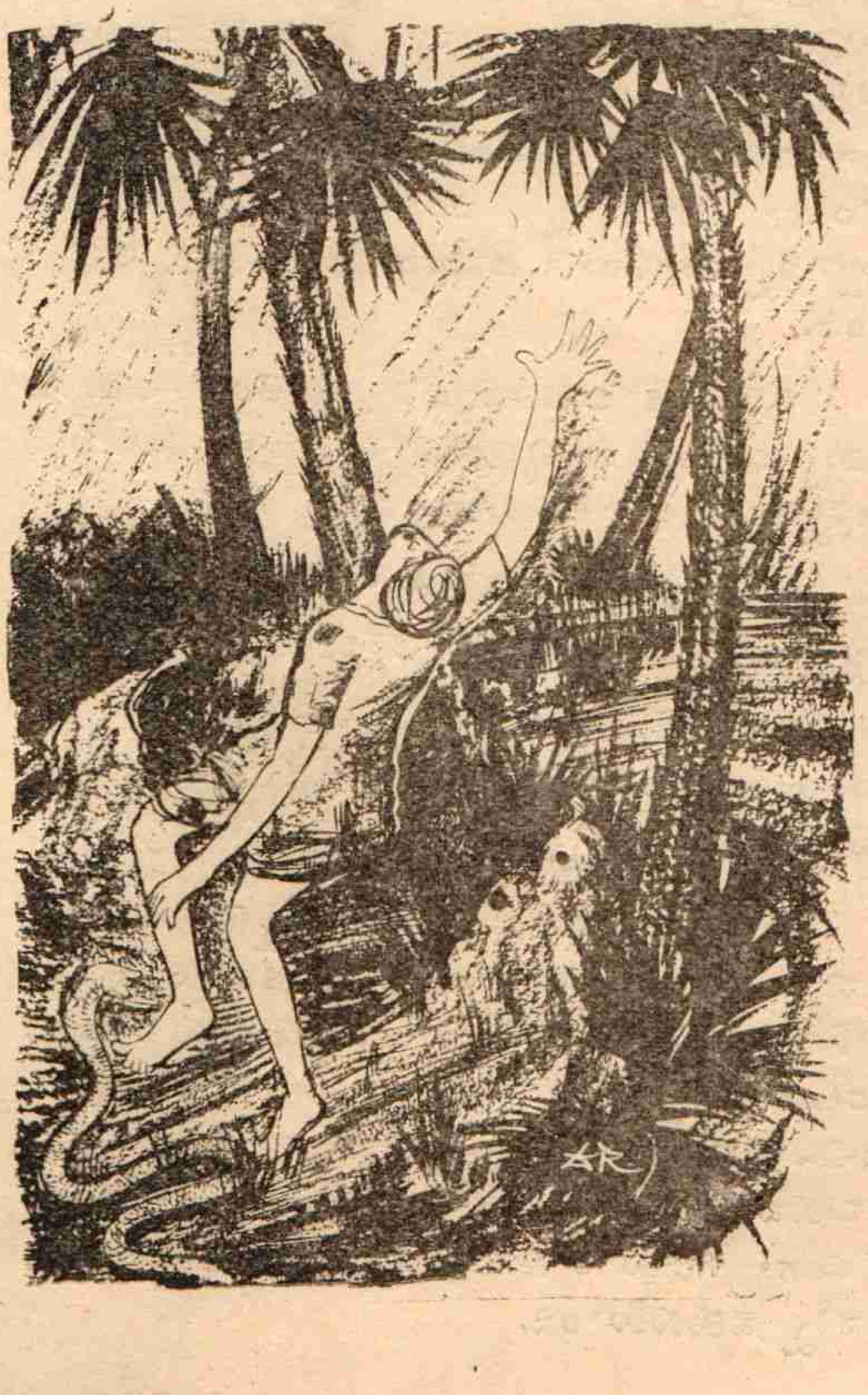

నున్నటి, గుండ్రటి సజ్జబూరెలు రామిగాడి హృదయాన్ని తాకి చక్కిలిగింతలు పెట్టివుంటయ్. ముసిముసినవ్వులు నవ్వుతూ అమ్మగారికేసి అదో మాదిరిగా చూసి, క్రింది పెదవిని నాలుకతో తడుపుకొన్నాడు. ఆ నవ్వులోని అంతరార్థాన్ని అర్థం చేసుకోలేనంత వెర్రిఘటం కాదు అన్నపూర్ణమ్మగారు. ఆవలిస్తే పేగులు లెక్కపెట్టగల ఆమెగారికి పదకొండేళ్ల జీతగాడి మనసును అర్థం చేసుకోగలగడం వొక లెక్కలోది గాదు.

ఇంట్లో పని కాగానే రామిగాడు వెచ్చాలు తీసుకురావటానికి చౌదరయ్యగారితో బజారుకు వెళ్లాడు.

చిల్లరకొట్టు షావుకారు బంగారయ్యశెట్టి మంచిబెల్లం అచ్చులకు అచ్చులు పగలగొట్తూంటే రామిగాడికి దవడల కింద నీళ్లు వూరినై.

చౌదరయ్యగారు చూడకుండా రామిగాడు శెట్టిని చూసి చెయ్యిచాపి ఆశగా చూశాడు. శెట్టి అడుగూ బొడుగూ యింత రామిగాడి చేతిలో విదలించేడు. ఆ పెట్టిందంతా అమాంతం నోట్లో బొక్కుకొని, చప్పరించి, అందులోని బెల్లంతాలుకు సారమంతా కరిగి లోపలికి పోగా మిగిలిన యీతాకు ముక్కల్ని, జీలకర్రపాలుసుల్ని బయటికి వూసేశాడు. షావుకారు తూస్తూన్న కొత్త బెల్లం అచ్చు వాడి హృదయంలో దేన్నో కదిలించివేసింది. ఎదురుగా ముక్కు కార్చుకుంటూ, గజ్జిపొక్కులు గిల్లుకొంటూ కూర్చున్న బంగారయ్యశెట్టి కొడుకు బుల్లోడ్ని చూడగానే రామిగాడికి అదోలా అనిపించింది.

తనే ఆ బుల్లోడయితే ఆ బెల్లం అచ్చుకు అచ్చు అమాంతంగా ఎగరేసికొని ఎత్తుకెళ్లి ఎలా తినేవాడ్నిరా బాబూ అనుకున్నాడు.

ఇతర సామానులతోసహా వో కట్టెడు కొత్త బెల్లం అదీ కొని మూటకట్టి చౌదరయ్యగారు—

“ఒరేయ్! రామిగా, మోస్తావ్రా?” అనీ అనకముందే “ఓ” అంటూ రామిగాడు మూటను ఎగరేసి నెత్తికెత్తుకున్నాడు.

ఉత్సాహంకొద్దీ ఎత్తుకొన్నాడే కాని, పైనున్న బరువుకు రామిగాడికి మెడజీవాలు పీక్కుపోతూన్నాయ్. ఎర్రటిబెల్లం అచ్చుమాడుకు వొరుచుకుంటుంటే, అంత తీపులోనూ వాడికి వళ్లు పులకరించిపోతూంది. మూటకున్న చినుగులోగుండా సందు చేసుకుపోయి రామిగాడిచూపుడు వేలు బెల్లం అచ్చును గోముగా గీరుతూంటే వాడినాలుక పళ్ళసందున దేన్నో వెతుకుతూంది.

మధ్యాహ్నపు భోజనాలు కాగానే అన్నపూర్ణమ్మగారు పిండివంటలు వండే కార్యక్రమంలో మునిగిపోయింది. బువ్వతాగి, గిన్నెకడిగి బోర్లించి సావిట్లో పచ్చగడ్డి మోపుమీద తాపీగా కూర్చున్న రామిగాడు వంటింట్లోనుంచి అమ్మగారి కేక వినపడగానే పరుగెత్తాడు.

అన్నపూర్ణమ్మగారు బెల్లం రోట్లో వేసి పోటు వెయ్యమంది. పోటు వేస్తూంటే ముక్కలు ముక్కలుగా విడిపోతూ గుజ్జుగుజ్జుగా బెల్లం రోకలికి అతుక్కుంటూవుంటే రామిగాడు మనసు ‘ఇది–ఇది’గా అయిపోతూంది. అన్నపూర్ణమ్మగారి ముగ్గురు పిల్లలూ రోటిచుట్టూ చేరి మారం చేస్తున్నారు. వాళ్లమ్మ పెట్టిన బెల్లపు ముక్కల్ని చీకుతూ పిల్లలు గెంతుతూంటే రామిగాడు వాళ్లను వుషారు చేస్తున్నాడు—

అబ్బాయిగారి ముక్కకంటే అమ్మాయిగారిదే పెద్దదని, బుల్లెబ్బాయిగారు అప్పుడే తినేశారనీ అంటూ తినాలనే తనకోర్కెను తింటూన్న వాళ్ళ ద్వారా పాపం రామిగాడు తీర్చుకుంటూంటే— “ఒరేయ్! తిన్నగా పోటువేయరా?” అని జీతగాణ్ని హెచ్చరించింది అన్నపూర్ణమ్మగారు.

బెల్లపు పాకం కాగుతూంటే, రామిగాడి హృదయం కుతకుతలాడిపోయింది. సజ్జ పిండివేసి కలిపిన పాకం జావలుసాగుతూంటే రామిగాడిజిహ్వ వూటలు వూరింది. అన్నపూర్ణమ్మగారు, ఆత్రంగా ఎగబడ్డ పిల్లలచేతుల్లో ఆపచ్చిపిండే తలాకాస్త వేసి బయటికి పంపించివేసింది.

రామిగాడ్ని పిలిచి “ఓ రేయ్! రామిగా; నీ గుడ్డలు నీవూ మండ! ముంజుకంపు కొట్తూన్నాయిరా. పండగపూటన్నా సుబ్రంగా వుండరా. సావిట్లో దండెం మీద చిన్నబ్బాయి చొక్కా వొకటి వేశాను. అది తొడుక్కోరా.” అంది అరివాణికున్న మసి కడుగుతూ.

అమ్మగారు అన్న ఆమాటలకు రామిగాడికళ్ళు అంత పెద్దవిగా అయినై. వొక్కగంతులో నీళ్ళగాబుదగ్గరకు పోయాడు. ఎండకు కాగివున్న నీళ్లను గభగభా నాలుగుచెంబులు వంటిమీద కుమ్మరించుకొన్నాడు. రామిగాడి తల్లీ తండ్రీ వెళ్తూయిచ్చిపోయినలాగూ, అన్నపూర్ణమ్మగారిచ్చిన, గూళ్ళు చినిగిపోయిన చొక్కా వేసుకొని సంవత్సరాది పండక్కు ముస్తాబయినాడు.

బాగా అంటకత్తిరించినవాడి జుట్టూ, పెద్ద నొసలూ, ప్రత్యేకంగా వుంటయ్. చామనచాయ అయినా వాడి మొఖం కళకళలాడ్తూవుంటుంది.

ఆ మెరకకళ్ళూ, కోటేరు వేసినట్టుగా ముక్కూ, చిన్న నోరూ, గుండ్రని పెదవులూ తీర్చి దిద్దినట్టుగా వుంటయ్. విశాలమైన ఆ కళ్ళూ; నిశితమైన చూపులూ ఎవరినైనా యిట్టే ఆకర్షిస్తాయ్. చక్కటి గుండ్రని విశాలమైన వాడికళ్ళల్లో ఏవో తళుకులు కదుల్తూవుంటయ్. కొత్త చొక్కా ఎగాదిగా చూసుకుంటూ, చొక్కా చినుగును దాచుకుంటూ, జారిపోతూన్న లాగును పైకి లాక్కుంటూ, కారుతూన్న ముక్కును పైకి చీదుకుంటూ రామిగాడు ఆరోజంతా ఎంతో వుత్సాహంగా వున్నాడు.

అన్నపూర్ణమ్మగారు పొయ్యిమీద నేతిగిన్నె ఎక్కించి సజ్జబూరెలు వండుతూంది. ఎదురుగా రామిగాడు చుట్టూ పిల్లల్ని చేర్చుకొని కబుర్లు చెప్తూన్నాడు. కాని వాడిమనసు తినబోయే తియ్యటి సజ్జబూరెలమీద, కళ్లు నూనెలో పొంగుతూన్న వాటి మీదనే వున్నయ్.

మొదట వేసిన తునకలు రెండూ సరిగా రాక పోయేసరికి అన్నపూర్ణమ్మగారు చిర్రుబుర్రుమంటూ జీతగాడిమీద విరుచుకుపడింది.

“ఒరే! నీ దెవసంగానూ; ఎదురుగా కూర్చుని నీ పాడేం బిగించుకొన్నావురా? నీ చూపూ నీవూ మండిపోనూ. అట్లా సావిట్లోకి చావరాదురా? అన్నట్టు యీ పూట గేదెకు కుడితి పోశావురా?” ఎలాగైనా వాణ్ణి అక్కణ్ణుంచి పంపాలనే ప్రయత్నంలో అంది.

అన్నపూర్ణమ్మగారు దేన్ని వుద్దేశించి అంటుందో పూర్తిగా అర్థం కాకపోయినా రామిగాడికి అక్కణ్ణుంచి వెళ్లాలనేది మాత్రం తెలిసింది. గేదెకు కుడితిపోయటానికి లేచివెళ్లాడు.

జీతగాడు వెళ్లాక ఆమెగారు—“అరి! వీడి దిష్టి కళ్లు మండిపోను! ఆ చూపు పడితే యింకా తునకలు రావడమే?” అనుకొని మెటికలు విరుచుకొంది. పెద్దమ్మాయిని పిలిచి చీపురు తెప్పించి పొయ్యి చుట్టూ ముమ్మాటు తిప్పి దూరంగా పారేసి; తుపుకు తుపుకునా పొయ్యిలో వూసి, పెటికి పెటికీ మెటికలు విరిచింది. ఈలోగా నూనె బాగా కాగడంచేతనేమో వండినవన్నీ సవ్యంగానే వచ్చాయి.

ఇంతలోనే, పచ్చిపిండి అతిగా మింగిన చిన్నోడు “అమ్మా కరుపులో నెప్పే” అంటూ వచ్చాడు.

“ఇంకేం? వాడి పాపిష్టి కళ్లు ఆ పిండి మీద కూడా పడినై! మానాయనే!” అంటూ కొడుకుని దగ్గరకు తీసుకుని, వాడి చుట్టూ చీపురు మూడుసార్లు తిప్పి, ఇంత వుప్పూ, మిరపకాయలూ పొయ్యిలో వేసింది.

సావిట్లో కూర్చుని వంటింట్లో వుడుకుతూన్న పిండివంటల వాసన్ని పీలుస్తూ ఆనందిస్తూన్న రామిగాడి దగ్గరకు పెద్దమ్మాయి చిట్టి, నోరు తెరవకుండా తింటూ, కుడిచేతిలోవున్న అప్పచ్చిని పరికిణీచాటున దాచుకొని వచ్చింది.

చిట్టి పరికిణీలో దాచుకున్నదాన్ని పసిగట్టి ఎట్లాగైనా చిట్టెని బుట్టలో వేసుకోవాలనే ప్రయత్నంలో పడ్డాడు రామిగాడు.

చిట్టి వెనకాలే చిన్నోడు సజ్జబూరెను నోటికి కరుచుకొని వచ్చాడు. అది చూసి చిట్టి చిన్నోణ్ణి మందలించింది. రహస్యంగా చిన్నోడి చెవులో వూదింది—చొక్కా చాటున పెట్టుకోమని.

“అమ్మాయిగోరూ ! మీ చేతిలో వున్న తాయం కనుక్కోమంటూరా?” తినాలనే కోర్కె వాడి హృదయాన్ని వేధించింది. “కాకమ్మ పెట్టుందో; పిచ్చికమ్మ పెట్టుందో ?” అంటూ కళ్లు మూసుకుని చెయ్యి చాపేడు.

“ఒరేయ్ ! నీకళ్ళు దిష్టికళ్లురా ! నీకు చూపించకుండా తినమని మా అమ్మ చెప్పింది.” అమాయకంగా అనేసింది ఆరేళ్ళచిట్టి.

అది విన్న రామిగాడు తన కళ్ళనోసారి నలుపుకున్నాడు. తన కళ్ళేమైనా మారిపోయినవేమోనని తడిమి చూసుకున్నాడు. దిష్టికళ్ళంటే ఏమిటో చెప్పమని వాడి మనసును హృదయం వేధించింది. అందుకే కామాలు అమ్మగారు తనని అక్కణ్ణుంచీ అంత విసరుగా వెళ్లిపొమ్మంది. వండేటప్పుడు తను చూస్తే సజ్జబూరెలు చెడిపోతాయా ? మాయమౌతాయా ? అవి తినేప్పుడు తనుచూస్తే తియ్యటిసజ్జ బూరెలు చేదయిపోతాయా ? ఆ ప్రశ్నల్తో వాడి చిన్ని బుర్ర సతమతమయి పోయింది.

అయితే పోయిన వుగాదిపండక్కూ అమ్మ సజ్జబూరెలేకదూ వండింది. వండుతూంటే తను దగ్గిరే కూర్చున్నాడుగా మరి. అమ్మ ఎప్పుడూ చెప్పలేదేం తనవి దిష్టికళ్ళని. ఎక్కడో వందలమైళ్ళ దూరంలోవున్న అమ్మా, అయ్యా, అక్కా, చిన్న తమ్ముడూ, చిట్టిచెల్లాయి వాడి కళ్లల్లో కదిలారు. ఆత్మీయులతాలూకూ మధురస్మృతులు వాడి లేతహృదయంపైన పరుచుకొన్నై.

చిన్నోడు మంచినీళ్లు తాగి వచ్చేసరికి మంచం మీద పెట్టివెళ్లిన అప్పచ్చి కాస్తా మాయమైంది. వాడు ఏడుస్తూ వెళ్లి అమ్మకు చెప్పుకొన్నాడు. కసు

కుకుంటూ వచ్చింది అన్నపూర్ణమ్మగారు. జీతగాణ్ణి నిలదీసి అడిగింది. దొంగవెధవా! అట్లాంటి పనులు చేస్తే చేతులు విరగ్గొడతా నంది. ఆ మాపూ అదీ అంతా దొంగచూపే నంది.

"అమ్మగారూ! నే నసలు చూడలేదండి! దాన్ని నే తీయలేదండి. అమ్మతోడండీ" అంటూ నెత్తిన చేయి పెట్టుకొని వొట్టేసుకున్నాడు అమాయకంగా పదకొండు సంవత్సరాల రామిగాడు.

"ఛా! వెధవా! పైగా అబద్ధాలూ, వొట్లూను; ఎవ్వరూ తీయకపోతే సజ్జబూరెకు రెక్కలొచ్చి ఎగిరిపోయిందా ఏం!" రుసరుస లాడ్తూ అన్నపూర్ణమ్మగా రంటూవుంటే—అరుగు పక్కన నల్లకుక్క కసకసా దేన్నో నములుతూంది! నిస్సహాయతతో నిండిన రామిగాడి కళ్లల్లో గిర్రున నీళ్లుతిరిగినై.

* * *

"ఒరేయ్! రామిగా యిక్కడున్నట్లుగా రావాలి. రాగానే నీకు అప్పచ్చులు పెడ్తాను. పాపం! పొద్దుట్నుంచీ కని పెట్టుకొని వున్నావ్." సజ్జబూరెల మూటను రామిగాడి చేతి కిస్తూ అంది అన్నపూర్ణమ్మగారు. ఉత్తరప్పొలాని మామిడితోపు దగ్గరవున్న వంగమళ్ళకు నీరు కట్టిస్తూన్న చౌదరయ్యకు ధర్మపత్ని అన్నపూర్ణమ్మ జీతగాడిచేతికిచ్చి పిండివంటకాలు మూటకట్టి పంపించింది.

దొరసానమ్మగారు సజ్జబూరెలు పెడ్తుందని కొండంత ఆశతో ఎదురుచూస్తున్న రామిగాడికి మళ్లీ పని తగిలింది. ఆ పెట్టే వేవో యిప్పుడే పెడ్తే, తింటూ ఎంతో చక్కగా పొలం పోయేవాణ్ణిగదా అనుకున్నాడు. అయినా, రాగానే పెడ్తానందిగదూ! అయితే తొందరగా వెళ్లి రావాలి. ఎంత తొందర్లో తిరిగొస్తే అంత తొందర్లో బూరెలు తినొచ్చు! పొలం పోయి వచ్చినందుకు యింకా రెండెక్కువే అమ్మగారు యివ్వొచ్చు! యిప్పుడే అడిగితే తక్కువే యివ్వొచ్చు! అలా ఆలోచనలో పడి పరుగెత్తుతున్న మనసుతో వాడి కాళ్లు పందెం వేసినై. అన్నపూర్ణమ్మగారిచ్చిన మూట భుజాన వేసుకొని పరుగుకు లంకించుకొన్నాడు. వీధి దాటి మలుపు తిరిగి రోడ్డెక్కాడు. పెద్దకాలవవంతెన దాటి, కట్ట ఎక్కగానే వాడి మెదడులో వొక వూహా మెరుపులా మెరిసింది. మూట దించి మెల్లగా విప్పాడు. అసలే పెద్దవైన వాడికళ్ళు మరీ పెద్దవైనయ్. హృదయం ఆనందంతో నిండిపోయింది. నోరు వూరుతూంది! పెదాలు తడుపుకొన్నాడు. బాగా వుబ్బి పొంగివున్నయ్ బూరెలు—ఒకటి—రెండు...మొత్తం వొకటి తక్కువగా పది!

రూ. 2500 ఉచితము

మీరు కోరినది పొందండి.

నీ విపుడేమీ బెంగపడనక్కరలేదు. ఈ ఉంగరము ధరించుటవలన అందరు వశ్యులగుదురు. వ్యాపారము, పందెము, పరీక్షలు మొదలైన వాటిలో ఇది జయము చేకూర్చును. గొడ్రాలికి పుత్రుడుదయించును. చనిపోయినవారితో సంభాషించవచ్చు. తాత తండ్రులు దాచిన రహస్య ధనముల సంగతి నీకు కలలో తెలియచేయును. దుష్ట నక్షత్రాల చెడుఫలాలను అణచి వేసి, అపాయకరమైన రోగాలనుంచి రక్షించును. ఇటు సూర్యుడటు ఉదయించవచ్చుగాని ఈ ఉంగరం శక్తి ఎన్నడూ వృధాకాదు. నూటికి 100 పాళ్లు విజయం లభించును. వెల 12 అణాలు ప్రత్యేకం రూ. 2. ఇంకా ప్రత్యేకాధిక్యమైన శక్తివంతమైనది రూ. 2-12-0.

ఇది అబద్ధమని రుజువు చేసినవారికి రూ. 2500 బహుమతి ఇవ్వబడును. నచ్చనిచో ధర వాపసు చేయబడును. ఇంగ్లీషులోనే ఉత్తర ప్రత్యుత్తరాలు జరపండి.

★

BENGAL MAGIC HOUSE

Sitla Temple, (D-191/15)

AMRITSAR.

అందులో వొకటి తింటే ఆయనగారు కనుక్కో వచ్చారా యేం! ఇంటికొచ్చాక అమ్మగారు జీతగాడు ఎన్ని తీసుకొచ్చాడని అడిగితేనో? అమ్మో! యింకేమన్నా వుందీ?

ఆ ఆలోచనకే రామిగాడిగుండెలు దడదడలాడిపోయినై. రెండు చేతులనిండా సజ్జ బూరెలు తీసుకొని పెదాలకానించుకొన్నాడు. వాడికి తెలీకుండానే వాడి నాలుక వాటిని తడిమిచూసింది. అమ్మో! ఎంగిలి చేస్తే పాపం కాదూ! కళ్ళు పోవూ? ఆ భావన రాగానే అస్తమిస్తూన్న సూర్య భగవానుని చూసి చెంపలు వేసుకొన్నాడు. మళ్ళీ భద్రంగా మూటకట్టి బుజాన వేసుకొని చౌదరయ్య గారి వంగతోట కేసి దారితీశాడు. చౌదరయ్యగారికి బూరెల మూటయిచ్చి యింటిముఖం పట్టాడు రామిగాడు.

రోడ్డునే వెళ్ళితే ఆలస్యం అవుతుందని, అడ్డదారినవున్న కాలవకట్టనే వెళ్ళాలని చేలకు అడ్డంపడి చకచకా నడుస్తూన్నాడు. నెర్రెలు విచ్చిన గతుకులూ, గండ్లుకొట్టినగట్లూ చెంగు చెంగున దాటిపోతూన్నాడు. తినబోయే సజ్జబూరెలు తాలూకూ వాడి ఆశలు చెలరేగుతున్నయ్. సంధ్యచీకట్లు తెరలు తెరలుగా అలుముకుంటూన్నయ్. కొట్టివేసిన గడ్డి కడియములూ, కోసివేసిన జనపగూళ్ళూ, విరగ కాచిన మామిడితోటా, ఏపుగా పెరిగిన వంగమళ్ళూ, సజ్జబూరెలుతింటూ కూలీలను అదమాయించుతున్న చౌదరయ్య ఆ చీకట్లో మసక మసగ్గా మాయమయి పోతూన్నారు.

దూరంగా చీకట్లో మునిగిపోతూన్న వూరూ, చౌదరయ్యగారింటికేసి దీక్షగా చూస్తూ చరచరా నడుస్తూన్నాడు; పదకొండేళ్ల రామిగాడి చిట్టిబుర్రలో తినబోయే తియ్యటి సజ్జబూరెలు తాలూకూ మధుర స్మృతులు వువ్వెత్తుగా లేచి పడ్తూన్నయ్. ఆనందంతో పరవశత్వం చెందుతూన్న వాడి హృదయానికి కాళ్ళకు గుచ్చుకుంటూన్న జనపమోళ్ళూ, చిల్లిగవ్వలూ బాధకలిగించడం లేదు.

మెల్లగా దిగి పంట కాలవదాటి మళ్ళీకట్ట ఎక్కి రామిగాడు ఠక్కున ఆగిపోయాడు. వాడిగుండెల్లో ఏదో పట్టుకున్నట్టయింది. ఎదురుగా చీకట్లో నుంచున్న రెండు తాటిచెట్లూ, వాటి మధ్యగా పెరిగిన నిలువెత్తు పుట్టా వాడి కళ్లల్లో కదిలి వాడి లేతమనసును కలవరపెట్టింది. కళ్లు వోసారి గట్టిగా నులుముకున్నాడు. సజ్జబూరెలతో నిండిన అన్నపూర్ణమ్మగారి చేతులు వాడ్ని ఆప్యాయంగా ఆహ్వానించినై. అంతే, మళ్లీ పరుగు లంకించుకొన్నాడు రామిగాడు—

రెండు పోతు తాటిచెట్లమధ్య పుట్టపైన పడగ విప్పి నాట్యంచేస్తున్న నాగుపాము వాడి దిష్టికళ్లకు కన్పించలేదు! నాలుకలు చాచుతున్న నాగేంద్రుడు వాడి పాపిష్టికళ్లకు కన్పించలేదు! కోరలు చాచిన త్రాచుపాము వాడి దొంగచూపులకు కన్పించలేదు! విషం కక్కుతున్న కాలసర్పం వాడి దిష్టికళ్లకు కనిపించలేదు! చేతులు చాచిన పాపిష్టి మృత్యువు వాడి దిష్టికళ్ళకు కన్పించలేదు!

పదకొండు సంవత్సరాల జీతగాడి భౌతిక దేహం, కటికిచీకట్లో ఆ నిలువెత్తు పుట్టపక్కన వాలిపోయింది.

తీర్చిదిద్దిన రామిగాడి విశాల నేత్రాలకు మరి ప్రపంచం కన్పించలేదు.

ఎక్కడో కొన్ని వందలమైళ్లదూరంలో ఏదో పట్టణంలో వుగాదిపండగనాడు కూలిలేక కూడులేక కునికిపాట్లు పడ్తూన్న వో రిక్షావాడి గుండెలు కలుక్కుమన్నయ్.

సంవత్సరాది పండగనాడు అన్నపూర్ణమ్మగారి వంటింట్లో వుట్టిమీద వున్న బుట్టలో రెండు సజ్జ బూరెలు మిగిలిపోయినై.

———

వేటూరి—
సుందరశాస్త్రిగారి
సువర్ణ సుందరరసము
సర్వప్రమేహములకు సంజీవి.
గుణము ప్రత్యేకము
అనుభవసిద్ధము. ఇంజెక్షన్లు అవసరం లేదు. ఎటువంటి ప్రమేహాలనైనా కుదుర్చును.
50 మాత్రలు రు. 5.
ఆర్షరసాయనశాల, ముక్త్యాల